

De gelukkige

(The Lucky One)

Nicolas Sparks bij Boekeriej:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me (Het beste van mij)

The Longest Ride (De lange tocht)

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Dear John (Lieve John)

The Lucky One (De gelukkige)

Nicholas Sparks

De gelukkige

(The Lucky One)

Als Logan een foto van een heel bijzondere vrouw vindt,
weet hij nog niet dat dit zijn leven zal veranderen

ISBN 978-90-225-8853-6

ISBN 978-94-023-1396-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Lucky One*

Vertaling: Fanneke Cnossen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © ArcAngel

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2008 Nicolas Sparks

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een roman. Namen, personages, plaatsen en voorvallen zijn door de auteur verzonnen of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen, plaatsen of levende of overleden personen berust op toeval.

Voor Jamie Raab en Dennis Dalrymple

Een jaar om te onthouden...
en een jaar om te vergeten.
In gedachten ben ik bij jullie.

I

Clayton en Thibault

Hulpsheriff Keith Clayton had ze niet horen aankomen, en van dichtbij stonden ze hem al evenmin aan als toen hij ze voor het eerst in het oog had gekregen. Dat kwam mede door de hond. Hij was niet dol op Duitse herders, en hoewel deze rustig bleef staan, deed hij hem aan Panther denken, de politie-hond die hulpsheriff Kenny Moore altijd bij zich had en die bij het kleinste commando verdachten in hun kruis beet. Meestal vond hij Moore een idioot, maar op het bureau kwam hij voor Clayton toch het dichtst bij iets wat je een vriend zou kunnen noemen, en hij moest toegeven dat Moore die bijtverhalen zo kon vertellen dat Clayton in een deuk lag van het lachen. Moore zou het naaktzwempartijtje, dat Clayton zojuist had verstoord nadat hij een paar studentes in het oog had gekregen die bij de kreek in al hun ochtendglorie lagen te zonnen, beslist gewaardeerd hebben. Clayton was er nog geen paar minuten geweest en had met de digitale camera net wat foto's geschoten of hij had van achter een hortensiastruik een derde meisje zien opduiken. Vlug had hij de camera in de struiken achter zich gegooid, was achter de boom vandaan gestapt en stond even later oog in oog met de studente.

'Kijk aan, wat hebben we hier?' teemde hij, haar in de verdediging drijvend.

Het stond hem helemaal niet aan dat hij was betrapt, en zijn smakeloze openingszin zat hem ook niet lekker. Meestal kwam hij gewiekster uit de hoek. Gelikter. Gelukkig schaamde het meisje zich te erg om daar iets van mee te krijgen, en toen ze achteruitdeinsde struikelde ze bijna. Ze stamelde een soort antwoord en probeerde zich met haar handen te bedekken. Het was alsof je keek naar iemand die in zijn eentje een spelletje Twister speelde.

Hij deed geen moeite zijn blik af te wenden. In plaats daarvan glimlachte hij, deed alsof haar lichaam hem niet boeide, alsof hij voortdurend naakte vrouwen in het bos tegen het lijf liep. Hij wist nu al dat ze geen weet had van de camera.

‘Rustig maar, hoor. Wat is er aan de hand?’ vroeg hij.

Hij wist donders goed wat er aan de hand was. Elke zomer gebeurde het wel een paar keer, maar vooral in augustus: voor het begin van het herfstsemester gingen studentes van Chapel Hill of NC State naar het strand voor een lang laatstekansweekend op Emerald Isle; dan maakten ze vaak een omweg via een oud, hobbelig houthakkerspad, dat zo’n anderhalve kilometer door het bos slingerde om bij een punt uit te komen waar Swan Creek een scherpe bocht naar de South River maakte. Daar lag een kiezelstrand dat tegenwoordig bekendstond als naaktstrand – hij had geen idee hoe dat zo gekomen was – en Clayton ging er vaak een kijkje nemen, voor het geval hij geluk had. Twee weken geleden had hij zes schoonheden gezien; maar vandaag waren het er drie, en de twee die op hun handdoek hadden gelegen, waren hun shirt al aan het pakken. Hoewel een van hen aan de zware kant was, hadden de andere twee – ook de brunette die voor hem stond – het soort figuur waarvan corpsballen gingen kwijlen. En hulpsheriffs ook.

‘We wisten niet dat hier iemand was! We dachten dat het oké was!’

Ze keek hem met zo'n onschuldig gezicht aan dat hij onwillekeurig dacht: zou pappie niet trots zijn als hij wist wat zijn kleine meid uitspookte? Inwendig moest hij lachen als hij bedacht wat ze daarop zou zeggen, maar hij was in uniform en wist dat hij zich formeel moest opstellen. Bovendien wist hij dat hij zijn geluk op de proef stelde: als bekend werd dat de politie in de omgeving patrouilleerde, zouden er al gauw geen studentes meer komen, en daar moest hij niet aan denken.

‘Laten we eens met je vriendinnen gaan praten.’

Hij volgde haar naar het strand, keek hoe ze vergeefs haar achterste probeerde te bedekken en genoot van het kleine tafereel. Toen ze vanaf de bomen de open plek bij de rivier op liepen, hadden haar vriendinnen hun shirt aangetrokken. De brunette rende giechelend naar de anderen toe en pakte snel een handdoek, waarbij ze een paar bierblikjes omgooide. Clayton wees naar een boom vlakbij.

‘Hebben jullie dat bord niet gezien?’

Als op afroep zwaaide hun blik die kant op. Mensen waren net schapen die op het volgende commando wachten, dacht hij. Het bord, klein en gedeeltelijk verborgen achter de laaghangende takken van een oude steeneik, was daar geplaatst op last van rechter Kendrick Clayton, die toevallig ook zijn oom was. Het was Keiths idee geweest om borden te plaatsen; hij wist dat een openbaar verbod de plek alleen maar aantrekkelijker zou maken.

‘Dat hebben we helemaal niet gezien!’ riep de brunette uit en ze draaide zich weer naar hem terug. ‘Dat wisten we niet! We hebben een paar dagen geleden pas voor het eerst van deze plek gehoord!’ Al hannesend met de handdoek sputterde ze door. De anderen waren te bang om iets te doen, probeerden zich alleen maar weer in hun bikinislip te wurmen. ‘We zijn hier voor het eerst!’

Het kwam er jammerend uit, waardoor ze klonk als een ver-

wend nest uit een meisjesstudentenvereniging. En zo zagen ze er ook uit.

‘Wisten jullie dat naaktlopen in dit district een misdrijf is?’

Hij zag hun jonge gezichten nog witter wegtrekken en wist dat ze zich voorstelden hoe deze kleine overtreding op hun strafblad zou staan. Grappig om te zien, maar hij bracht zichzelf in herinnering het niet te ver door te drijven.

‘Hoe heet je?’

‘Amy.’ De brunette slikte. ‘Amy White.’

‘Waar kom je vandaan?’

‘Chapel Hill. Maar van huis uit kom ik uit Charlotte.’

‘Ik zie daar ook alcohol. Zijn jullie allemaal eenentwintig?’

Voor het eerst deden de anderen ook hun mond open. ‘Ja, meneer.’

‘Oké, Amy. Ik ga het volgende doen. Ik geloof je op je woord dat je het bord niet hebt gezien en dat je oud genoeg bent om te drinken, dus ik maak hier geen al te grote toestand van. Ik doe gewoon alsof ik hier nooit ben geweest. Zolang jullie beloven het niet aan mijn baas te vertellen dat ik jullie heb laten gaan.’

Ze wisten niet goed of ze hem wel konden geloven.

‘Echt waar?’

‘Echt waar,’ zei hij. ‘Ik heb ook ooit op college gezeten.’ Dat was niet zo, maar hij wist dat het goed klonk. ‘En misschien is het wijs om wat kleren aan te trekken. Je weet maar nooit, er kan zomaar iemand op de loer liggen.’ Er flitste een glimlach over zijn gezicht. ‘En ruim die blikjes op, ja?’

‘Ja, meneer.’

‘Mooi zo.’ Hij draaide zich om en wilde vertrekken.

‘Is dat alles?’

Met een stralende glimlach draaide hij zich weer terug. ‘Dat is alles. Nou, pas goed op jezelf.’

Clayton baande zich een weg door het struikgewas terug

naar zijn patrouillewagen, dook zo nu en dan onder een tak door en bedacht dat hij het goed had aangepakt. Heel goed zelfs. Amy had zowaar naar hem geglimlacht toen hij wegging, en even had hij met het idee gespeeld terug te gaan en haar telefoonnummer te vragen. Maar nee, besloot hij, waarschijnlijk was het beter om het zo te laten. Dikke kans dat ze bij terugkomst hun vriendinnen zouden vertellen dat ze weliswaar door de sheriff waren betrapt, maar dat er niks was gebeurd. En dan zou het als een lopend vuurtje rondgaan dat in deze buurt de politie cool was. Maar terwijl hij zich een weg zocht door het bos hoopte hij toch dat de foto's waren gelukt. Ze zouden een mooie aanvulling vormen op zijn kleine verzameling.

Al met al was het een schitterende dag geweest. Hij wilde net zijn camera gaan ophalen toen hij hoorde fluiten. Hij volgde het geluid naar het houthakkerspad en zag de vreemdeling met een hond, die langzaam over het pad liep en eruitzag als een of andere hippie uit de jaren zestig.

De vreemdeling hoorde niet bij de meisjes. Dat wist Clayton wel zeker. De man was om te beginnen te oud voor een student; hij was minstens achter in de twintig. Zijn lange haar deed Clayton denken aan een rattennest en hij zag op de rug van de vreemdeling van onder een rugzak de omtrek van een slaapzak uitsteken. Dit was niet iemand die een dagje naar het strand ging; deze gast zag er eerder uit alsof hij een trektocht had gemaakt, misschien zelfs had gekampeerd. Niet te zeggen hoelang hij hier was geweest of wat hij had gezien.

Bijvoorbeeld dat Clayton stond te fotograferen?

Uitgesloten. Onmogelijk. Vanaf de hoofdweg was hij niet te zien geweest, het struikgewas was dicht, en als er iemand door het bos had gelopen, had hij het gehoord. Het was hier zo afgelegen als wat en het laatste wat hij wilde was dat een troep hippiesukkels deze studentenplek kwam bederven.

Tegen die tijd was de vreemdeling hem gepasseerd. Hij was bijna bij de patrouillewagen en liep in de richting van de jeep van de meisjes. Clayton stapte de weg op en schraapte zijn keel. Bij het geluid draaiden de vreemdeling en de hond zich om.

Clayton bleef ze van een afstand gadeslaan. De vreemdeling leek er niet koud of warm van te worden dat Clayton plotse-ling opdook, en de hond evenmin, maar er zat iets in zijn blik wat hem van zijn stuk bracht. Bijna alsof hij had verwacht dat Clayton daar zou opduiken. Hetzelfde gold voor de Duitse herder. De hond straalde zowel afstandelijkheid als behoedzaamheid uit – hij keek bijna intelligent – wat hij bij Panther ook vaak zag vlak voordat Moore hem losliet. Zijn maag draaide zich om. Met moeite onderdrukte hij de neiging om zijn tere delen te beschermen.

Ze staarden elkaar een lang ogenblik aan. Clayton had al lang geleden ontdekt dat zijn uniform bij de meeste mensen ontzag afdwong. Iedereen, zelfs onschuldige mensen, werd zenuwachtig in de buurt van het gezag en hij ging ervan uit dat deze kerel geen uitzondering was. Het was een van de redenen waarom hij het zo heerlijk vond om hulpsheriff te zijn.

‘Heb je een hondenriem?’ zei hij, het klonk eerder als een bevel dan als een vraag.

‘In mijn rugzak.’

Clayton hoorde geen enkel accent. ‘Johnny Carson-Engels’ noemde zijn moeder dat altijd. ‘Lijn hem aan.’

‘Wees maar niet bang, hoor. Hij doet niks, tenzij ik het zeg.’

‘Doe het toch maar.’

De vreemdeling liet zijn rugzak zakken en rommelde erin; Clayton rekte zijn nek, hoopte op een glimp van iets wat als drugs of wapens kon worden bestempeld. Even later was de hond aangeliënd en keek de vreemdeling hem aan met een uitdrukking die leek te zeggen: en nu?

‘Wat doe je hier?’ vroeg Clayton.

‘Ik trek rond.’

‘Dan zeul je een behoorlijke tas met je mee.’

De vreemdeling zei niets.

‘Of was je soms aan het rondsluipen om van het uitzicht te genieten?’

‘Doen mensen dat dan als ze hier zijn?’

De toon van de man stond Clayton niet aan, en ook niet wat hij impliceerde. ‘Ik wil je identiteitspapieren zien.’

De vreemdeling boog zich weer over zijn rugzak en haalde zijn paspoort tevoorschijn. Hij stak een vlakke hand op voor de hond om te zorgen dat die bleef waar hij was, deed toen een stap in de richting van Clayton en gaf het aan hem.

‘Geen rijbewijs?’

‘Heb ik niet.’

Clayton bestudeerde de naam, terwijl hij licht zijn lippen bewoog. ‘Logan Thibault?’

De vreemdeling knikte.

‘Waar kom je vandaan?’

‘Colorado.’

‘Dan ben je ver van huis.’

De vreemdeling zei niets.

‘Waar ga je naartoe?’

‘Ik ben op weg naar Arden.’

‘Wat is er in Arden?’

‘Geen idee. Ik ben er nog nooit geweest.’

Bij dat antwoord fronste Clayton zijn wenkbrauwen. Te gewiekst. Te... uitdagend? Te iets. Wat dan ook. Plotseling wist hij dat hij deze gast niet mocht. ‘Wacht hier,’ zei hij. ‘Je vindt het toch niet erg dat ik het controleer, hè?’

‘Ga je gang.’

Terwijl Clayton naar de auto terugliep, keek hij over zijn schouder en zag dat Thibault een bakje uit zijn rugzak haalde

om er vervolgens een fles water in leeg te gieten. Alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

Nou, dat zullen we nog wel eens zien, hè? In de patrouillewagen gaf Clayton de naam via de radio door, spelde hem, en werd door de centrale onderbroken.

‘Het is Thibault, je zegt Ti-bó, niet Tai-bolt. Het is Frans.’

‘Wat kan mij het schelen hoe het wordt uitgesproken?’

‘Ik zeg alleen maar...’

‘Maakt niet uit, Marge. Check het nou maar, ja?’

‘Ziet hij er Frans uit?’

‘Hoe moet ik verdomme weten hoe een Fransman eruitziet?’

‘Gewoon nieuwsgierig. Je hoeft niet zo op te vliegen. Het is hier een beetje druk.’

Ja, dat zal wel, dacht Clayton. Waarschijnlijk met donuts verorberen. Marge schoof minstens tien Krispy Kremes per dag naar binnen. Ze moest op zijn minst honderdvijftig kilo wegen.

Door het raam zag hij de vreemdeling naast de hond neerhurken en tegen hem fluisteren terwijl die van het water lebberde. Hij schudde zijn hoofd. Praten tegen een beest. Idioot. Alsof de hond iets anders snapte dan de simpelste bevelen. Zijn vrouw deed dat ook altijd. Die vrouw ging met honden om alsof het mensen waren, wat voor hem om te beginnen een waarschuwing had moeten zijn om uit haar buurt te blijven.

‘Ik kan niks vinden,’ hoorde hij Marge zeggen. Zo te horen zat ze iets te eten. ‘Voor zover ik kan zien geen lopende aanhoudingsbevelen.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, dat weet ik zeker. Ik weet heus wel hoe ik mijn werk moet doen, hoor.’

Alsof hij het gesprek had afgeluisterd pakte de vreemdeling de bak op en schoof hem terug in zijn rugzak, die hij vervolgens weer over zijn schouder zwaaide.

‘Zijn er ongebruikelijke telefoontjes geweest? Over lui die rondhangen, dat soort dingen?’

‘Nee. Het is rustig vanochtend. Waar zit je trouwens? Je vader zoekt je.’

Claytons vader was de *county sheriff*.

‘Zeg hem dat ik straks weer terug ben.’

‘Hij leek boos.’

‘Vertel hem maar dat ik aan het patrouilleren ben, oké?’

Zodat hij weet dat ik aan het werk ben geweest, maar dat zei hij er niet bij.

‘Doe ik.’

Mooi zo.

‘Ik moet er weer vandoor.’

Hij zette de radiomicrofoon op zijn plaats terug en bleef roerloos zitten, een beetje teleurgesteld. Wat zou het genieten zijn geweest om te zien hoe die gast het zou doen in de cel, met die meidenharen van hem. De broertjes Landry zouden hun geluk niet op gekund hebben. Op zaterdagavond werden ze steevast in de cel gegooid, wegens dronkenschap en wangedrag, verstoring van de openbare orde, knokpartijen, bijna altijd met elkaar. Behalve als ze in de cel zaten. Dan namen ze iemand anders te grazen.

Hij morrelde aan de deurkruk van zijn auto. En waar was zijn vader nu weer boos over? Hij kreeg de zenuwen van die kerel. Doe dit. Doe dat. Heb je die papieren al ingeleverd? Waarom ben je zo laat? Waar heb je uitgehangen? De helft van de tijd wilde hij die ouwe knar wel vertellen dat hij zich verdomme met zijn eigen zaken moest bemoeien. Die ouwe dacht nog steeds dat hij hier de dienst uitmaakte.

Wat gaf het. Vroeg of laat zou hij er wel achter komen. Het was nu zaak om van die hippiesukkel af te komen, voordat de meisjes tevoorschijn kwamen. Het moest wel een geheime plek blijven, natuurlijk. Hippiefreaks konden de boel bederven.

Clayton stapte uit de auto en sloot het portier achter zich. De hond hield zijn kop schuin toen Clayton aan kwam lopen. Hij gaf het paspoort terug. ‘Sorry voor het ongemak, meneer Thibault.’ Deze keer verhaspelde hij de naam met opzet. ‘Doe alleen maar mijn werk. Tenzij u natuurlijk drugs of wapens in uw rugzak hebt.’

‘Dat is niet zo.’

‘Vindt u het erg als ik zelf even kijk?’

‘Eigenlijk wel ja. Vierde amendement en zo.’

‘Ik zie dat u een slaapzak hebt. Hebt u gekampeerd?’

‘Gisteravond was ik in Burke County.’

Clayton bekeek de man aandachtig, dacht na over het antwoord.

‘Hier zijn geen campings.’

De man zei niets.

Clayton was degene die zijn blik afwendde. ‘Misschien beter om de hond aangeliind te houden.’

‘Ik wist niet dat er in deze county een aanlijnplicht was.’

‘Die is er ook niet. Het is voor de veiligheid van uw hond. Op de hoofdweg rijden een hoop auto’s.’

‘Dat zal ik in gedachten houden.’

‘Goed dan.’ Clayton maakte aanstalten om weg te lopen maar zei eerst nog: ‘Mag ik vragen hoelang u hier al bent?’

‘Ik kom net aanlopen. Hoezo?’

Iets in de manier waarop hij antwoord gaf bracht Clayton aan het twijfelen, en aarzelend bracht hij zich opnieuw in herinnering dat die gast onmogelijk kon weten wat hij had uitgespookt. ‘Zomaar.’

‘Mag ik nu gaan?’

‘Ja. Oké.’

Clayton keek de vreemdeling en zijn hond na terwijl die over het houthakkerspad verder liepen en afsloegen naar een smal spoor dat het bos in liep. Toen hij uit het zicht was, ging

Clayton terug naar zijn eerdere uitkijkplek om zijn camera te zoeken. Hij stak zijn arm in de struiken, schopte door de den-
nennaalden en liep een paar keer heen en weer om er zeker van
te zijn dat hij op de juiste plek zocht. Ten slotte liet hij zich op
zijn knieën vallen terwijl hij intussen in paniek begon te raken.
De camera was eigendom van het politiebureau. Hij had hem
alleen maar geleend voor deze speciale uitjes, en zijn vader zou
een hoop vragen hebben als hij kwijt was. En erger nog, als hij
ontdekt zou worden met een geheugenkaartje vol naaktfoto's.
Zijn vader had regels en verantwoordelijkheid hoog in het
vaandel staan.

Inmiddels waren er een paar minuten verstreken. In de verte
hoorde hij het schorre geluid van een startende motor. Hij
nam aan dat het de studentes waren die weggingen; slechts
heel even vroeg hij zich af wat ze ervan zouden denken als ze
zijn patrouillewagen daar nog zagen staan. Hij had wel wat
anders aan zijn hoofd.

De camera was weg.

Niet kwijt. Wég. En het verdomde ding was om de dooie
donder niet vanzelf weggelopen. En er was geen sprake van
dat een van de meisjes hem had gevonden. Wat betekende dat
Tai-bolt al die tijd een spelletje met hem had gespeeld. Tai-
bolt. Een spelletje gespeeld. Met hem. Ongelooflijk. Hij wist
dat die gast te gehaaid was geweest, te veel van ik-heb-je-wel-
in-de-smiezen, maat.

Denk maar niet dat hij daarmee wegkwam. Geen enkele
groezelige, hondenfluisterende hippiefreak zette Keith Clayton
te kakken. In elk geval niet in dit leven.

Hij drong zich door de takken terug naar de weg, bedacht
intussen dat hij Logan Tai-bolt zou inhalen om hem aan de
tand te voelen. En dat was nog maar het begin. Daarna kwam
er meer, zo zeker als wat. Die gast hem in de maling nemen?
Ging niet gebeuren. In elk geval niet in deze stad. En die hond

kon hem ook geen zak schelen. Raakt de hond van streek? Zeg maar dag met je handje, hondje. Zo simpel was dat. Duitse herders waren wapens, daar ging elke rechtbank in het land in mee.

Alleen wel bij het begin beginnen. Thibault opzoeken. De camera terughalen. Dan zag hij wel wat de volgende stap zou zijn.

Pas op het moment dat hij naar zijn patrouillewagen liep, zag hij dat zijn beide achterbanden plat waren.

‘Hoe heette je ook alweer, zei je?’

Een paar minuten later leunde Thibault over de voorstoel van de jeep en zei boven de brullende wind uit: ‘Logan Thibault.’ Hij wees met een duim over zijn schouder. ‘En dit is Zeus.’

Zeus zat achter in de jeep, tong naar buiten, neus in de wind terwijl de jeep naar de hoofdweg snelde.

‘Mooie hond. Ik ben Amy. En dit zijn Jennifer en Lori.’

Thibault keek achterom. ‘Hoi.’

‘Hoi.’

Ze leken afgeleid. Verbaast me niks, dacht Thibault, als je nagaat wat ze hadden meegemaakt. ‘Bedankt voor de lift.’

‘Geen moeite. Zei je dat je naar Hampton ging?’

‘Als het niet te ver is.’

‘Het ligt op de route.’

Nadat hij het houthakkerspad had verlaten en een paar dingen had geregeld, was Thibault weer op het pad terug op het moment dat de meisjes wegreden. Hij had zijn duim opgestoken, dankbaar dat Zeus bij hem was, en ze waren bijna meteen gestopt.

Soms gaan dingen precies zoals ze moeten gaan.

Hoewel hij het anders had doen voorkomen, had hij de drie meisjes al eerder die ochtend zien aankomen – hij had vlak achter de glooiing bij het strand gekampeerd – maar zodra ze

zich gingen uitkleden, had hij hun de privacy gegund waar ze recht op hadden. Wat hem betrof was er niks mis met wat ze deden. Op hem na waren ze hier helemaal alleen en hij was niet van plan om te blijven rondhangen en te gluren. Wie maalde erom dat ze hun kleren uittrokken of zich voor zijn part in een kippenpak hesen? Het ging hem niets aan en daar had hij het ook bij willen laten... totdat hij de patrouillewagen van de hulpsheriff van Hampton County aan zag komen rijden.

Hij kon de hulpsheriff door de voorruit goed zien en er was beslist iets mis met hoe de man uit zijn ogen keek. Hij kon er niet precies de vinger op leggen en wachtte niet om het te analyseren. Hij draaide zich om, liep dwars door het bos en was op tijd ter plaatse om te zien dat de hulpsheriff de kaart in zijn camera controleerde voordat hij zachtjes zijn autoportier dichtdeed. Hij zag hem naar de glooiing sluipen. Thibault wist heel goed dat de hulpsheriff formeel gesproken best aan het werk kon zijn, maar hij keek net als Zeus wanneer die een lekker hapje verwachtte. Net iets te opgewonden.

Thibault liet Zeus blijven waar hij was, hield voldoende afstand zodat de hulpsheriff hem niet kon horen, en daarna was de rest van het plan spontaan in hem opgekomen. Geen denken aan dat hij de hulpsheriff direct kon confronteren, dat wist hij meteen. Dan zou de hulpsheriff hebben beweerd dat hij bewijs aan het verzamelen was, en dan was het zijn woord tegen dat van een vreemdeling. Geen sprake van dat hij op hem af kon stappen, al was het maar omdat het meer problemen zou opleveren dan het waard was, hoewel hij dolgraag met die kerel het gevecht had willen aangaan. Gelukkig – of helaas, het was maar hoe je het bekeek, vermoedde hij – was het meisje opgedoken, was de hulpsheriff in paniek geraakt en had Thibault gezien waar de camera was beland. Toen de hulpsheriff en het meisje naar haar vriendinnen liepen, had Thibault de camera opgehaald. Hij had het daar simpelweg bij

kunnen laten, maar hij moest die gast een lesje leren. Niet al te gek, gewoon een lesje waardoor de eer van de meisjes intact bleef, Thibault zijn weg kon vervolgen en voor de hulpsheriff de dag bedorven was. De reden waarom hij was teruggegaan om de banden van de hulpsheriff lek te prikken.

‘O, dat doet me eraan denken,’ zei Thibault spontaan. ‘Ik heb in het bos je camera gevonden.’

‘Die is niet van mij. Lori, Jen... heeft een van jullie een camera verloren?’

Beiden schudden hun hoofd.

‘Hou hem toch maar,’ zei Thibault en hij legde hem op de stoel. ‘Ik heb er al een, en bedankt voor de lift.’

‘Weet je het zeker? Het is vast een dure.’

‘Absoluut.’

‘Bedankt.’

Thibault zag de schaduwen die over haar gelaatstrekken speelden en bedacht dat ze op een grotestadachtige manier aantrekkelijk was, met scherpe gelaatstrekken, een olijfkleurige huid en bruine ogen met hazelnootbruine vlekjes. Hij kon zich voorstellen dat hij uren naar haar kon kijken.

‘Hé... heb je dit weekend iets te doen?’ vroeg Amy. ‘We gaan met z’n allen naar het strand.’

‘Leuk dat je het aanbiedt, maar ik kan niet.’

‘Ik durf te wedden dat je naar je vriendin gaat.’

‘Waarom zeg je dat?’

‘Door je manier van doen.’

Stijfjes wendde hij zich van haar af. ‘Zoiets, ja.’

2

Thibault

Vreemd te bedenken welke onverwachte wendingen een mensenleven kon nemen. Tot voor een jaar geleden zou Thibault de kans om het weekend met Amy en haar vriendinnen op te trekken met beide handen hebben aangegrepen. Het was waarschijnlijk precies wat hij nodig had, maar nadat ze hem die middag bij de stadsgrens van Hampton in de verschroeiende augustushitte hadden afgezet, voelde hij zich merkwaardig opgelucht toen hij ze uitzwaaide. Het was uitputtend geweest om te doen alsof alles normaal was.

Sinds hij vijf maanden geleden uit Colorado was vertrokken, was hij er niet op gebrand geweest om langer dan een paar uur in iemands gezelschap te verkeren. De enige uitzondering was een oude melkveehouder geweest, even ten zuiden van Little Rock, bij wie hij in een ongebruikte slaapkamer op de bovenverdieping mocht slapen, na een avondmaaltijd waarbij de boer even zwijgzaam was als hijzelf. Hij vond het prettig dat de man niet zo nodig hoefde door te vragen over waarom hij daar zomaar was opgedoken. Geen vragen, niet nieuwsgierig, geen toespelingen. Hij accepteerde simpelweg dat Thibault geen zin had om te praten. Uit dankbaarheid was Thibault een paar dagen gebleven om te helpen bij het repareren van het dak van de schuur, waarna hij ten slotte

met rugzak en al weer op pad ging, met Zeus in zijn kielzog.

Met uitzondering van de rit met de meisjes had hij de hele afstand gelopen. Nadat hij half maart de sleutels van zijn appartement in het kantoor van de beheerder had achtergelaten, had hij acht paar schoenen versleten, en tijdens de lange, eenzame tochten tussen de steden in had hij min of meer geleefd op energierepen en water. Eén keer, in Tennessee, had hij vijf grote stapels pannenkoeken verorberd nadat hij bijna drie dagen niets had gegeten. Samen met Zeus had hij sneeuwstormen, hagelbuien en regen getrotseerd, en een zo verschroeiende hitte dat de blaren op zijn armen stonden. In de buurt van Tulsa, Oklahoma, had hij een tornado gezien en twee keer was hij bijna door de bliksem getroffen. Hij had – soms in een opwelling – talloze omwegen gemaakt om de hoofdwegen te kunnen mijden, waardoor de reis nog langer werd. Meestal liep hij door tot hij moe was en begon hij tegen het einde van de dag uit te kijken naar een kampeerplek, overal waarvan hij dacht dat Zeus en hij er niet gestoord zouden worden. 's Ochtends gingen ze voor dageraad alweer op weg zodat er geen haan naar kraaide. Tot nu toe had niemand hen lastiggevallen.

Hij schatte dat hij op een gemiddelde zat van ruim dertig kilometer per dag, maar hij hield tijd noch afstand bij. Daar ging de reis niet om. Hij kon zich voorstellen dat sommige mensen dachten dat hij rondtrok om de herinneringen kwijt te raken aan een wereld die hij achter zich had gelaten, wat er een poëtisch tintje aan verleende. Anderen geloofden wellicht dat hij simpelweg liep omwille van de reis zelf. Maar geen van beide was het geval. Hij hield van lopen en hij had een doel. Zo eenvoudig was het. Hij hield ervan om op zijn eigen moment en in zijn eigen tempo naar een plek te gaan waar hij wilde zijn. Na vier jaar in het korps mariniers bevelen te hebben opgevolgd, trok de vrijheid hem aan.

Zijn moeder maakte zich zorgen om hem, maar dat deden

moeders nu eenmaal. Zijn moeder in elk geval wel. Om de paar dagen belde hij haar om haar te laten weten dat alles in orde was, en als hij dan had opgehangen, ging het meestal door hem heen dat hij niet eerlijk was tegenover haar. Hij was in de afgelopen vijf jaar vaker niet dan wel thuis geweest, en elke keer dat hij naar Irak werd gestuurd – drie keer in totaal – had hij via de telefoon haar preken aangehoord, waarin ze hem op het hart drukte niks stoms te doen. Dat was gelukt, maar het was meer dan eens kantje boord geweest. Hij had haar daar nooit iets over verteld, maar ze las het wel in de krant. ‘En nu dit,’ had zijn moeder geklaagd op de avond voor zijn vertrek. ‘Ik vind dit hele gedoe maar krankzinnig.’

Misschien had ze gelijk. En misschien ook niet. Hij wist het nog niet.

‘Wat denk jij, Zeus?’

De hond keek op toen hij zijn naam hoorde en kwam naast hem lopen.

‘Ja, ik weet het. Je hebt honger. Het zal eens niet.’

Thibault stopte op het parkeerterrein van een vervallen motel aan de rand van de stad. Hij haalde de bak en het laatste hondenvoer tevoorschijn. Terwijl Zeus begon te eten, nam Thibault het uitzicht op de stad in zich op.

Hampton was niet de lelijkste plaats die hij ooit had gezien, bij lange na niet, maar ook niet de mooiste. De stad lag aan de South River, ongeveer vijftig kilometer ten noordwesten van Wilmington en de kust, en op het eerste gezicht leek hij niet anders dan de duizenden autonome, van trots en historie doortrokken arbeidersplaatsjes die over het hele zuiden verspreid lagen. Een paar aan mismooiedige kabels bungelende verkeerslichten onderbraken de verkeersstroom die zich traag voortbewoog naar de brug die de rivier overspande. En aan weerskanten van de hoofdweg stonden lage bakstenen gebouwen die zich hutjemutje over een lengte van bijna een kilometer uit-

strekten, met op de etalageruiten bedrijfsnamen die aankondigden dat je er wat kon eten en drinken, of gereedschap kon kopen. Hier en daar stonden een paar oude magnolia's, die met hun uitgroeiende wortels de trottoirs omhoogwerkten. In de verte zag hij een ouderwetse gestreepte kapperspaal, samen met de obligate oudere mannen die er op een bankje voor zaten. Hij glimlachte. Het was curieus, een plaatje uit de jaren vijftig van de vorige eeuw.

Maar bij nader inzien voelde hij dat eerste indrukken misleidend waren. Ondanks het feit dat de plaats aan het water lag – of misschien juist wel daardoor, mijmerde hij – zag hij het verval langs de dakranden, in de afbrokkelende stenen bij de funderingen, in de vervagende, ziltachtige plekken een meter boven de funderingen, die wezen op ernstige overstromingen in het verleden. Er waren nog geen winkels dichtgetimmerd, maar bij het zien van de weinige auto's die ervoor geparkeerd stonden, vroeg hij zich af hoelang dat nog zou duren. Winkelcentra in kleinere steden was eenzelfde lot beschoren als ooit de dinosaurussen, en als het met dit stadje net zo gesteld was als met de andere plaatsen waar hij doorheen was gekomen, vermoedde hij dat er vast een ander, nieuwer winkelcentrum was, hoogstwaarschijnlijk gedomineerd door een Wal-Mart of een Piggly Wiggly, wat het einde van dit deel van de stad zou inluiden.

Toch vreemd. Hier te zijn. Hij wist eigenlijk niet wat hij zich van Hampton had voorgesteld, maar dit niet.

Maakte niet uit. Toen Zeus klaar was met eten, vroeg hij zich af hoelang het zou duren om haar te vinden. De vrouw van de foto. De vrouw voor wie hij hier was gekomen.

Maar hij zou haar vinden. Zoveel was zeker. Hij tilde zijn rugzak op. 'Klaar?'

Zeus hield zijn kop schuin.

'Laten we een kamer zoeken. Ik wil eten en douchen. En jij moet in bad.'